

KONJ ZA POL MILIJONA EVROV (članek revije Playboy – 18. 01. 2008)

Praviloma gre reč takole: čim več konjev pod pokrovom, tem dražji je avto. BMW M5, recimo, jih premore 500, stane pa okrog 22 milijonov tolarjev. Če prevedemo v našo skorajšnjo valuto in to vsoto razdelimo na posameznega konjiča, ugotovimo, da je le-ta vreden 183 evrov. Ni bog ve kaj, ne? Sploh če pogledate na naše fotografije, na katerih skače en sam samcat primerek, a bi vas stal, če bi si ga zaželeli, pol milijona evrov.

Avtomobilsko-živalska primerjava niti ni tako neumestna, saj Chico, osemletni kastrat (oziroma skopljeni žrebec), tako kot BMW prihaja z Bavarskega. Ko so ga pred tremi leti pripeljali v Slovenijo, so zanj plačali okoli deset tisoč evrov. Takšne, od deset do petdeset tisoč evrov, so približno cene »surovih« konj, se pravi takšnih, ki še ne znajo nič. Visok je 185 centimetrov, merjeno na vihri (najvišji del konja, če žival skloni glavo), težak 700 kilogramov samih mišic, ki so posebej izurjene in pripravljene za njegovo edino zemeljsko poslanstvo – preskakovanje ovir.

Primož Rifelj, 30-letni profesionalni trener jahanja, državni prvak in najvišje uvrščeni slovenski tekmovalec na svetovni jakostni lestvici jahačev (polmilijonske številke ni hotel ne

potrditi ne zanikati), je tisti, ki ga je naučil tovrstnih spretnosti in ki nasploh skrbi zanj. Lastniki so drugi, a bi Primož od prodaje konja, če bi se tako odločili, dobil nekaj odstotkov, s katerimi bi si že pred meseci, ko je bil Chico vreden le sto tisoč evrov, lahko kupil čisto spodoben avto.

»So mi že takrat rekli, da sem nor, ker nisem sprejel,« pravi do najvišjega centimetra svojega konja raščeni Mozirčan, ki nam s svojo višino po naših predstavah nekako ni sodil na konja, a menda zahteva preskakovanje ovir veliko moč tudi od jezdeca, ne samo od konja, zato džokejski palčki ne pridejo v poštev. »Res bi dobil avto, a bi bil spet na začetku. S Chicom imam pa športne načrte.«

Malo pred našim pogovorom sta se s Chicom vrnila s finala svetovnega pokala centralnoevropske lige v Varšavi, na katerem sta v grand prixu osvojila četrto mesto. Svetovni pokal v preskakovanju ovir je namreč razdeljen na več lig. Slovenci nastopamo, kolikor pač sploh nastopamo, v centralnoevropski, ki premore 18 tekmovanj.

»Vseh osemnajstih se ne bi mogel udeležiti, tudi če bi dobil vabilo nanje,« razmišlja Primož, »ker bi bilo predrago, ampak če bi mi uspelo nastopiti na desetih ali dvanajstih, bi bil cilj, skupno tretje mesto, uresničljiv.« Tretje mesto v sezoni 2007–2008 pa pelje na olimpijske igre.

Mnogim se bodo zdeli njegovi načrti zgolj sanjarije, iz katerih ne bo nič. To bi tudi bili, če ne bi bilo rjavca, ki je tisto popoldne, ko smo fotografirali tekmovalni par, hrzal in skakal, kot da je rojen za to oziroma, bolj rečeno, vzrejen uspešen predstavnik pasme za skakanje čez 160 centimetrov visoke ovire parkurja, kot pravijo tekmovališču v tej športni panogi.

»V Sloveniji je še pet do osem jahačev, ki bi lahko dosegali mednarodne rezultate, a nimajo primernih konj,« pravi Primož, ki se za Chica lahko zahvali dobremu občutku, filingu, ki se je oglasil, ko ga je prvič zagledal. Pri nakupu primerne konja sicer pomaga vpogled v njegov rodovnik, a je že tako (kot pri ljudeh), da dva odlična starša ne spravita na svet tudi enako talentiranih otrok.

»Chico je neverjetno pameten konj,« zatrjuje Primož. »Ko sva se po nekaj mesecih po nakupu srečala z njegovim nekdanjim bavarskim lastnikom, ta ni mogel verjeti svojim očem. »Druge konje bi moral za kaj takega šolati tri leta, je priznal in ponudil odkup, če bi se odločil za prodajo.«

Prvi pomembnejši preizkus konja in jahača na poti do zelenega olimpijskega nastopa bo na vrsti že konec julija na sredozemskih igrah v Almari v Španiji. To bo sploh prva udeležba konja in jahača iz Slovenije po letu 1984 oziroma olimpijskih igrah v Los Angelesu, ki ju bo podprl Olimpijski komite Slovenije. (Takrat je Alojz Lah z belim lipicancem zasedel sedmo mesto v dresurnem jahanju.) Če jima bo športna sreča mila in bosta do julija uspešno prestala še ene kvalifikacije, pa bosta Primož in Chico nastopila še na evropskem prvenstvu v San Patrignanu v Italiji. Kdo ve, koliko bo rjavec vreden takrat. Za najboljše na svetu je nekaj milijonov (evrov) komaj dovolj.

Obstaja tudi višinsko preskakovanje ovir. Svetovni rekord znaša 247 centimetrov, dosežen pa je bil že daljnega leta 1949. (Človeški svetovni rekord je dva centimetra manj, a brez dodatnega tovara na hrbtu.) Uradno je konj s slovenskim jahačem najvišje skočil 204 centimetre, neuradno pa 220, in sicer lani na stadionu pod Pohorjem.

Parkur, kot se imenuje poligon z ovirami oziroma tekmovališče za preskakovanje ovir, sestavlja 12 do 15 ovir, ki so na vsakem tekmovanju postavljene drugače. Ovire so na mednarodnih tekmah visoke 160 centimetrov, široke dva metra in jih morata konj in jahač preskočiti brez napake v predpisanem času. To ni naporno samo za konja, ampak tudi za jezdeca. »Napor pri tem bi bilo smiselno primerjati s tistim, ki ga občutijo slalomisti,« razmišlja Primož, »ki s svojimi progami prav tako kot mi opravijo v slabi minuti.«

TEKST: Tadej Golob

FOTO: Bor Dobrin